

Utorok 2. týždňa

Mk 2,23-28

Všetko čo je, je pre človeka, ale človek pre Boha
Zdôrazniť dôstojnosť ľudskej osoby a potrebu vzájomnej služby

Hovorí sa, že kto chce psa biť, palicu si nájde. Niekedy sa nám už isto stalo, že nech sme sa akokoľvek snažili, vždy nás tí druhí kritizovali, odmietali, nepochválili. Boli sme pre nich takým trňom v oku a každý náš pohyb ich provokoval a dávali nám to aj patrične najavo.

Podobne sa musel cítiť aj Ježiš. Mnohí za ním chodili len kvôli tomu, aby mu niečo vytkli, aby ho z niečoho obvinili, aby ho odstránili z verejného života, lebo za ním išiel veľký počet ľudí a za nimi nik. Ich urazená pýcha snula proti Ježišovi úklady. Obvinili ho, že znesvätil sobotu a jeho učeníci s ním: „**Pozri! Prečo robia v sobotu to, čo nie je dovolené**“ (Mk 2,24).

Ježiš argumentuje tým, že aj Dávid, keď bol v núdzi a hladný on i jeho ľudia, vošli do domu Božieho a zjedli obetované chleby, ktoré podľa predpisu nemohol jesť nikto okrem kňazov, ktorí slúžili v chráme.

Obetované chleby pozostávali z dvanástich chlebov, ktoré sa každý týždeň kládli na stôl vo svätyni, ako výraz holdu dvanástim kmeňom Izraela, privilégium požívať chleby z oltára mali len kňazi, ktorí vykonávali službu v Božom chráme. Správanie Abiataru bolo predzvesťou nauky, ktorú Ježiš touto staťou z evanjelia učí. Už v Starom zákone ustanovil Boh poriadok v Zákone, že predpisy menšieho významu ustupovali dôležitejším. Predpis o obradoch, kam patrila aj tento o obetovaných chleboch, ustúpil preto predpisu prirodzeného zákona. Aj prikázanie o sobote nemohlo stáť nad prirodzenými potrebami života. Tento príbeh z Písma poslúžil aj na Druhom vatikánskom koncile na zdôraznenie väčšieho významu ľudskej osoby vo vzťahu k ekonomickému a spoločenskému rozvoju. Človek prichádza na rad hneď po Bohu, inak by sme mali do činenia so skutočným neporiadkom v ľudských záležitostiach, čo sa, žiaľ, stáva často.

Najsvätejšie Kristovo človečenstvo vrhá svetlo, ktoré osvecuje bytie a život každého z nás, lebo len v Kristovi dokážeme opravdivo spoznať nesmiernu hodnotu človeka. Bohu na človekovi veľmi záleží. Nie je to len také všeobecné a neosobné konštatovanie je to niečo, čo sa týka mňa i teba. Boh v Kristovi každého z nás volá po mene a po mene nás aj pozná. Nie sme pre neho len nejaké číslo, sme tu preto, lebo On to chce. Nie sme omylom, ktorý sa

v dejinách vyskytol, sme tu úmyselne, lebo on nás už od večnosti pozná a chce, aby sme boli s ním. Pre nás stvoril tak krásny svet, je to všetko prejav jeho nekonečnej lásky. To, že sme ho svojím správaním často odmietali a správali sa, akoby nám na našom vzťahu s ním nezáležalo. On napriek všetkým našim pádom ostáva pri nás a nevzdáva sa nás. Má s nami plán a chce, aby sme si ho sami zvolili ako náš životný program. Zamilujme si Boha ako matka svoje dieťa. Snažme sa mu preukazovať to, že nám na našom vzájomnom vzťahu záleží.

Nikto nevie, kde a kto potrebuje moju pomoc. Sv. Vincent de Paul mal také zaujímavé vyjadrenie: „Zriekni sa Boha pre Boha.“ Neísť na svätú omšu, lebo viem, že ma niekto neprekonateľne potrebuje a bez mojej pomoci sa nezaobíde. Mám si spokojne sadnúť do lavice v kostole a zabudnúť na to, že je niekto, na koho nemám čas. Nie je ten niekto, komu som odmietol poslúžiť, práve Ježiš, ktorý sa mi takto osobne prihovoral a ja som ho v tom biednom nespoznal. Boh má svoje cesty a svoj spôsob, ako nám prejavuje svoju vôľu. Kto nič nerobí, nič nepokazí. Keby sme sedeli doma a nič by sme nerobili, nikomu by sme nechýbali a nikto by sa na nás nehneval kvôli tomu, že sme niečo pokazili. Žijeme len raz a nie je dôvod zakopávať svoj život ako talent, práve naopak, máme sa snažiť naplno rozvinúť každú zložku našej osobnosti.

Všetko, čo je okolo nás je pre nás. Boh to stvoril pre nás, ale dal nám aj návod, spôsob ako to všetko využívať. Rešpektujme preto poriadok, ktorý Boh vložil do svojho diela, lebo iba tak nás môže priviesť bližšie k nemu a k našej spáse.

Amen.